

Robert G. Elekes

KISKOROM ÓTA ISMEREM MAGAM
(MĂ ŞTIU DE CÂND ERAM MIC)

egy éjszaka megismertem magam
míg a paplan alatt jéghideg lábaim
az enyémhez dörzsölődtek.
lúdbőrözni kezdtem
megemeltem a paplant
és észrevettem magam amint
szöszt falok a köldökömből
közben arcomon kellemes
légmozgást éreztem
és megláttam a fényben
ahogy magamra bámulok
megtöröltem
a számat
a markomba köptem
és barátként paroláztam magammal
ez volt az első éjszaka
amikor együtt aludtunk.
izzadtan ébredtem
és énszagom volt.
amikor anyu meglátott reggeliben
az asztalnál magam mellett ülve
nem igazán tudta hová tegyen
de arra gondolt
valójában úgyszincs barátom
tehát jó hogy magamra találtam
kvázi egyik napról a másikra
nagy mama örült hogy magyar vagyok akárcsak én
nagyapa azt mondta hogy mint az enyém
apáméhoz hasonló a hajam és bement
a fürdőbe sírni egy kicsit.

mindenki hamar megszokta hogy vagyok
csak apámnak nem volt ideje megismerni engem
akkor már kolozsváron a kórházban feküdt
s mint a bádogember az Ózból
valódi szívre várt.
anyu azt mondta mesélt rólam apunak
hogy jól kijövök magammal
s a jelenlétem segít hogy túllépjek ezen az egész szarságon
apu már kómában volt de anyu azt mondta ez nem érdekelte
mosolygott szája szélén nyálcsíkok csillogott az aszeptikus fényben
a temetésen magam kértem arra
hogy dobjon röggöt a koporsóra
mert én moccanni se bírtam
de hogy a rokonok lássák nem vagyok közömbös
- anyu mondta így tegyek -
a temetésen magam kértem arra is hogy sírjon
mert bennem már cseppnyi víz sem maradt
a világ legapróbb sivataga lettem és csak én
értettem hogy ez lett
hazaérve behúzódtam magammal az asztal alá
lábak alkonyába
gyászoló zokniktól szaglottak
míg a felszínen mindenki evett és azon volt
hogy saját halottai is szóba
kerüljenek.
azon az éjszakán reggelig esett szobámban
de szerencsére magammal voltam
elhelyezkedtem magam fölé
és hagytam magam helyett verjen az eső.
a családom hamar rádöbbsent hogy többé már
nem élhetek magam nélkül
befogadtak mintha közülük való lennék
ennem adtak mintha közülük való lennék
megmosdattak mintha közülük való lennék
felpofoztak káromkodtak rám mintha közülük való lennék
megöleltek mintha közülük való lennék
sőt egy napon otthon hagytak magammal egyedül

és én borzasztóan örültem ennek
mert végre családostit játszhattam magammal
ahogy azt kell
ennivalót készítettem magamnak vajas-ketchupos szendvicset
szépen asztalhoz ültem magammal és elmeséltem nekem
milyen volt a suliban aznap
aztán megcsináltam a matek házit helyettem mert én
nem voltam képes rá
leültem a tévé elé és megsimogattam a fejem miközben
megnéztem egy részt a sailor moon-ból.
akkoriban még szerettem gombfocizni
úgyhogy elküldtem magam jó gombokat
keresni a játékhoz a nappaliban lévő
szekrényben ahol az enyéim a súlyos ruhákat tartották
kabátokat bundákat temetési öltözeteket.
amikor kinyitottam a szekrényt láttam még ott lógnak apu ruhái
csak a teste hiányzik belőlük
ránéztem magamra
és láttam szememben hogy ugyanaz foglalkoztat bennünket.
elkezdtem felöltözni a ruháiba
és apásdit játszani magammal
vagány dolog mert így végre ő is magával volt
arra gondoltam talán ő is egy éjszakán talált rá magára
a paplan alatt és most elvan magával rendesen
a legjobb öltönyében
ha nem számítom azt amelyikben a földbe költözött
elvan magával egy-egy pohár tej mellett
fociról munkáról anyuról rólam beszélgetnek
levettem az öltönyét magamról
meztelen voltam és gondoltam felpróbálom fürdőköpenyét
amelyik vele volt a kórházban kolozsváron
ekkor nem tudom mi jött rám
belöktem magam viccből a szekrénybe
és behúztam az ajtót
éreztem mindjárt becsinálók a sötétben úgy félek
elkezdtem ordítani magamra
hogy engedjem ki magam

ne hülyéskedjek tovább
hogy soha nem bocsátom meg magamnak ezt
de aztán megéreztem apám illatát
és megnyugodtam
keresni kezdtem őt
a szekrény összes zugában
minden zsebben
minden csuklyában
és ennyi mozgolódástól
ennyi érintéstől
életemben először
elélveztem a sötétben
kinyitottam a szekrényajtót
amikor már hallottam
hogy egy hang annyi sem jön ki belőlem
röhögtem mint a fakutya
azt hittem jó tréfa volt ott
látni magam eltemetve
súlyos ruháik halma alatt.
apám fürdőköpenyén
áttetsző folyadék
amin át még láthatóbb
a kosz.

Szonda Szabolcs fordítása

ROBERT G. ELEKES (Brassó, 1985) – költő. Debüt kötete 2015-ben jelent meg a Tracus Arte Kiadónál, *Aici îmi iau dinții-n spinare și adio* címmel, Nora Iuga és Caius Dobrescu ajánlásával. A könyv elnyerte a Iustin Panța-díjat és az országos Mihai Eminescu-díjat.